

पुष्टिः पुष्टिहेतुः ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ब्राह्मणान्क्षेत्रं ब्राह्मणस्वरूपस्थानं देवतासमूहः यावतीर्विदेवतास्ताः सर्वावेदविदिब्राह्मणे बसंतीति श्रुत्यर्थ उक्तः ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ अम्येनपथा ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

वृषादभिर्नुवाच प्रतिग्रहस्तारयति पुष्टिर्वै प्रतिगृह्यतां ॥ मयि यद्विद्यते वित्तं तद्वृणुध्वंतपोधनाः ॥ ३० ॥ प्रियो हि मे ब्राह्मणो याच्यमानो दद्यामहं वो श्वतरी सह
सं ॥ एकैकशः स वृषाः संप्रसूताः सर्वेषां वै शीघ्रगाः श्वेतरोमाः ॥ ३१ ॥ कुलं भवानन दुहः शतं शतान् धुर्यान् श्वेतान् सर्वशो हं ददामि ॥ पष्ठौ हीनां पीवराणां च ताव
दग्न्या गृष्ट्यो धेनवः सुव्रताश्च ॥ ३२ ॥ वरान् ग्रामान् व्रीहिरसं यवांश्चरत्तं चान्यदुर्लभं किं ददामि ॥ नास्मिन्नभक्ष्ये भावमेवं कुरुध्वं पुष्ट्यर्थं वः किं प्रयच्छाम्यहं वै ॥
॥ ३३ ॥ ऋषय ऊचुः राजन् प्रतिग्रहो राज्ञां मध्वा स्वादो विषोपमः ॥ तज्ज्ञानमानः कस्मात्स्वं कुरुषेनः प्रलोभनं ॥ ३४ ॥ क्षेत्रं हि देवतमिदं ब्राह्मणान्समु
पाश्रितं ॥ अमलोत्प्रेषतपसा प्रीतः प्रीणाति देवताः ॥ ३५ ॥ अङ्गापीहतपोजा तु ब्राह्मणस्योपजायते ॥ तद्वाव इव निर्दत्त्वा त्वा सो राज प्रतिग्रहः ॥ ३६ ॥ कुशलं स
ह दानेन राजन् नस्तु सदा तव ॥ अर्थिभ्यो दीयतां सर्वमित्युक्त्वा न्येत्येययुः ॥ ३७ ॥ अपक्वमेव तन्मांसमभूत्तेषां महात्मनां ॥ अथ हित्वा ययुः सर्वे वनमाहारकां क्षि
णः ॥ ३८ ॥ ततः प्रचोदिताराज्ञावनंगत्वा स्यमंत्रिणः ॥ प्रचीयो दुंबराणि स्मदातुं तेषां प्रचक्रिरे ॥ ३९ ॥ उदुंबराण्यथान्यानि हेमगर्भाण्युपाहरन् ॥ भृत्यास्तेषां
ततस्तानि प्रग्राहितुमुपाद्रवन् ॥ ४० ॥ गुरुणीति विदित्वाथ न ग्राह्याण्यत्रिब्रवीत् ॥ नस्महे मंदविज्ञानानस्महे मंदबुद्धयः ॥ ४१ ॥ हैमानीमानि जानीमः प्रति
बुद्धाः स्मजागृम ॥ इह ल्येतदुपादत्तं प्रेत्य स्यात्कटुकोदयं ॥ अप्रतिग्राह्यमेवैतत्प्रेत्येह च सुखेप्सुना ॥ ४२ ॥ वसिष्ठ उवाच शतेन निष्कगणितं सहस्रेण च
संमितं ॥ तथा बहुप्रतीच्छन्वै पापिष्ठां पतते गतिं ॥ ४३ ॥ कश्यप उवाच यत्पृथिव्यां ब्रीहियवं हिरण्यं पशवस्त्रियः ॥ सर्वतन्नालमेकस्य तस्माद्विद्वाञ्छुमंचरेत् ॥
॥ ४४ ॥ भरद्वाज उवाच उत्पन्नस्य रुरोः शृंगं वर्धमानस्य वर्धते ॥ प्रार्थना पुरुषस्येव तस्य मात्रानविद्यते ॥ ४५ ॥ गौतम उवाच न तल्लोके द्रव्यमस्ति
यल्लोकं प्रति पूरयेत् ॥ समुद्रकल्पः पुरुषो न कदाचन पूर्यते ॥ ४६ ॥ विश्वामित्र उवाच कामं कामयमानस्य यदा कामः समृध्यते ॥ अथैनमपरः कामस्तृष्णा
विध्यति बाणवत् ॥ ४७ ॥ जमदग्नि रुवाच प्रतिग्रहे संयमो वै तपोधारयते ध्रुवं ॥ तद्धनं ब्राह्मणस्येह लुभ्यमानस्य विस्रवेत् ॥ ४८ ॥

॥ ३९ ॥ ४० ॥ नस्महे नस्मः अस्ते सर्पस्तब् ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ प्रतीच्छन् प्रतिगृह्णन् ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ तस्य लाभसुखस्य मात्रा इयत्ता ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ कामस्तृष्णारूपः ॥ ४७ ॥ तद्धनं तपोधनम् ॥ ४८ ॥